

tigst nyt Erhverv. Muligvis kan man ikke kalde disse Forhold ideale; men de er paabudte af Nødvendigheden, og det nytter ikke — som Fritjof f. Eks. — i den Anledning at raabe op om de store Kulturcentrers forgyldte Elendighed. Helt uden Ofre naaes intet virkeligt Fremskridt, end-sige da et saa mægtigt som det, hvortil vor Tid er Vidne. Tryghed, hjemlig Hygge, Fred og Hvile vil for Størsteparten af Befolkningen efterhaanden blive ganske fremmede Begreber, der tilsidst end ikke fremkalder noget Savn. Men hvad er der da egentlig at jamre over? Der foregaar en Smagsforandring, det er det hele!

Naa, men jeg er nok kommen for langt bort fra det, jeg vilde fortælle. Altsaa: For nogen Tid siden ringede det om Morgenens paa Forstuedøren, og jeg kunde fra min Seng høre, at en Politibetjent spurgte om en »Barbiergeselle«, der om Natten var bleven bragt til *Charité* (et Hospital tæt herved) og som havde opgivet at have sin Bopæl her. Mennesket havde faaet Blodstyrtning paa en Ølstue og var afgaaet ved Døden kort efter Ankomsten til Hospitalet. Min Værtinde, der i Begyndelsen holdt sig tavs, havde næppe hørt dette sidste, før hun blev veltalende. Du skulde have hørt hende skralde op! Hvad det skulde sige? Politiet vidste jo meget godt, at hun ikke maatte holde Schlafstelle. Hun svor sig ned i det hvidglødende Helvede paa, at hun ikke havde andre